

Gennemgang gennem Boguene. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (M. Nielsen) omtalte to Forhold, Skolebørnernes Fritræfelse i Provinserne og endelig et bestemt Tilfælde blandt Husmandsrejslerne. Hvad Skolebørnernes Fritræfelse i Provinserne angaar, er det ordnet ved bestemte Regler. Det har her været nødvendigt at begrænse Udgangen til Skolebørnernes Fritræfelse temmelig betydeligt for Sjællands og Jyds Vedkommende. Navnlig for Sjællands og Jyds Vedkommende er denne Tilladelse nemlig bleven benyttet i meget stort Omfang. Jeg skal nævne, at i 1895 er Tilladelsen benyttet af 55,055 Børn tilligemed 1,506 Lærere, der i alt have benyttet 1,103 Bogue. Man vil se, at det er meget betydelige Indrømmelser fra Statsbanernes Side, og derfor maa ogsaa Børnene og deres Lærere finde sig i, at der sættes visse Grænser. Der er blandt andet sat den Grænse, at en Enkeltrejsse ikke maa udstrækkes over 10 Mil, og at Købstæder ikke maa passeres. — Meningen hermed er den, at Børnene nok maa komme til Købstæderne for at faa et Begreb om, hvorledes en Købstad ser ud, og hvorledes Købstadslivet teer sig, men det er ikke Meningen, at Børnene skulle kunne rejse Landet rundt for at se de forskellige Købstæder og sammenligne den ene med den anden. Jeg antager, at det er det, der har voldt Vanskeligheder, at den Lærer, som det ærede Medlem har sigtet til, ikke har kendt disse Regler nøje eller i alt Fald ikke har fulgt dem nøje og gerne har villet søge at afvige derfra. Derfor lader det til, at han maa søge flere Gange, og at han ikke kan faa sine Ønster opfyldte. — Med Hensyn til Husmandsrejsler gjaldt det, at en Frikolelærer ikke havde faaet fri Rejse sammen med de andre Husmænd. Na, det har maaske ligget i, at han ikke er bleven opfattet som Husmand; der er i og for sig ikke noget unaturligt i, at en Frikolelærer, hvis Levevej det er at være Lærer, ikke bliver opfattet som en Husmand. Saaledes antager jeg det er, men for Resten tror jeg ikke, at Sagen i og for sig hører under Banernes Afgørelse, idet det ganske sikkert er Fællesforeningerne og Landboforeningerne, der træffe Afgørelse om, hvilke Folk der kunne komme med som Husmænd og hvilke ikke, om end i Henhold til almindelige Regler og almindelige Forfrister, der ere givne af Indenrigsministeriet i sin Tid. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) har i Dag omtalt de talrige Ulykkestilfælde, som i den senere Tid ere forefaldne paa Statsbanerne. Det er desværre saaledes, at der er stet en Række

Ulykkestilfælde, og her har den gamle Sætning bekræftet sig, at disse Ulykkestilfælde forekomme paa en Maade epidemisk: Naar der først er stet Ulykkestilfælde, saa tage de Fart, og der gaar saa nogen Tid, indtil Ulykkestilfældenes Antal tager af igen, og saa kan man komme til at leve en lang Tid og være fri for dem; men saa bryder det pludselig ud igen, og man har saa en Række nye Ulykkestilfælde. Dette har man, som sagt, Erfaring for fra tidligere Tid. Vi ere altsaa nu i den uheldige Periode. Vil man gennemgaa disse Tilfælde, er der det sørgelige ved dem, at det kan godtgøres for saa godt som alle Tilfældene, at de skyldes Uforsigtighed fra den paagældendes egen Side, og Statsbanerne have da for at søge at modvirke dette udsendt trykte Fortegnelser over de Ulykkestilfælde, som ere forekomne med Angivelse af, at de skyldes vedkommendes egen Uforsigtighed, til Opplag rundt paa Stationerne for derigennem at formane Personalet til at iagttage den størst mulige Forsigtighed for Personalets egen Skyld. Saa vidt jeg ved, have Statsbanerne nu ulykkesforsikret deres Personale. — De Avisartikler, som have staaet i forskellige Blade om sproghyldige Togførere, har jeg ganske vist læst, men jeg vil sige, at jeg har ikke tillagt dem den allermindste Betydning, og jeg kan altsaa ikke i Dag udtale mig nærmere om Forholdet. Jeg tror nok, at der er en Misforstaaelse til Grund for Artiklerne, og der er stet ikke Tale om at gennemføre en saadan Foranstaltning, men jeg havde ikke ventet Forespørgslen og kan altsaa ikke udtale mig om denne Sag. — Endelig omtalte det ærede Medlem mit Forhold til det af ham fremsatte Forslag om, at Statsbanerne skulde indføre en Minimumsdaagløn af 3 Kr. for sine Arbejdere, og han udsagde derom, at jeg havde afvist — jeg forstod ham i alt Fald saaledes — Forhandlingen om dette Forslag. Dette er ikke rigtigt, det har jeg ikke gjort. Vil det ærede Medlem stille et Forslag herom, maa det naturlig komme under Behandlingen af Forslaget om Statsbanerne, altsaa ved Forhandlingen om Lønningsforholdene ved Statsbanerne; vi kunne nemlig ikke gaa til en saadan Foranstaltning som denne, uden at den maa virke i høj Grad indgribende paa de forskellige Regler, som findes i Organisationsloven; det er altsaa der, Forslaget endelig maatte komme frem; og naar det kommer frem der — og jeg har ogsaa forstaaet det ærede Medlem saaledes, at det var der, han vilde bringe det frem for Statsbanernes Vedkommende — er jeg selvfølgelig villig til Forhandling derom, det skal der ikke være Mangel paa. Det ærede